חנה אריאל — השמטה מספר במדבר

חנה אריאל · להדפסה · מבית דוד

לפרשה חקת

וממדבר מתנה וממתנה נחליאל. ומנחליאל במות. ומבמות הגיא. ופירשו רז"ל אם אדם משים עצמו כמדבר שהכל דשין בו. תורה נתנה לו במתנה וכיון שנתנה לו במתנה נחלו אל שנא' וממתנה נחליאל. וכוון שנחלו אל עולה לגדולה שנא' ומנחליאל במות. ואם מגיס לבו הקב"ה משפילו שנא' ומבמות הגיא. ואם חוזר בו הקב"ה מגביהו שנא' כל גיא ינשא. ע"כ. וי"ל הלא כל ישראל מברכים אשר נתן לנו את תורתו. נותן התו'. גם מה שאמרו הקב"ה מגביהו שנא' כל גיא ינשא. א"כ גם בלא"ה כל גיא ינשא. ומה זו ראי' שאם חוזר בו דוקא הקב"ה מגביהו גם מה שהזכירו כאן אם אדם' משים וכו' דצ"ל אדם דוקא וכשהוא אדם ישים עצמו כמדבר. כתיב זאת תורת האדם. וזאת התורה אדם ור"ל שע"י התורה דוקא נק' ב"י בשם אדם כמ"ש רז"ל אדם אתם קרוין אדם ואין אוה"ע קרוים אדם. והיינו אף שבאדה"ר כתיב ויקרא שמם אדם רק כיון שבא נחש על חוה הטיל בה זוהמא ע"כ נעקר מצאצאיהם שם אדם. אך ישראל שעמדו על ה"ס פסקה זוהמתן ונקראו בשם אדם. אבל אוה"ע לא עמדו על ה"ס ולא פסקה זוהמתן. לא נקראו בשם אדם. וענין הזוהמא הוא החטא שאכלו מעה"ד טו"ר. ולהבין כ"ז הנה ארז"ל בל' המשנה אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני ולכאורה יפלא וכי לבריותיו הוא צריך שישמשנו אמנם הנה כתי' אשר ברא אלקי' לעשות וארז"ל לעשות לתקן. וביאור זה דידוע בסהק"ב שכל עיקר ענין הרצון לבריאת עולמות הוא הרצון דמלוכה. שענין המלוכה הוא שיהי' יש ודבר בפ"ע דוקא רק שאימת המלוכה יפעול בו שיתהפך ממהות למהות. ועד"מ מלך שכובש אומה הנק' ברברי' שהם עכירי הדעת וכבהמות נדמו. ופועל בהם ע"י כח המלוכה שיהיו לאישים מתנהגים ביושר וזכי לב ומוח (הנק' איידיל) וגם יש מהם חכמים ג"כ שכ"ז נעשה בהם מכח אימת המלוכה המתפשטת עליהם שענינה, תקון והשלמת הזולת דוקא וכמ"כ יובן למעלה ששלימות ענין בחי' המלוכה הוא, תקון הזולת עד שיתקבל עליהם ובתוכם מלכותו העצמיי' שזהו ענין שלימות היותר נפלא ותענוג גדול לפניו ומצד זה גופא נמצא מציאות היש ודבר שיהי' בתכלית הישות והפירוד בפ"ע דוקא ורק כח מלכותו ירוממהו ומאחר שמל' ית' הוא בבחי' א"ס, א"כ ירידת היש הנמצא בסיבת כח מלכותו הוא ג"כ באין תכלית למטה. וע"כ הי' צ"ל קו המדה שיאמר לעולמו די. וגם רוממות ועליית העם שיתקבל בהם בחי' מלכותו הוא באין קץ למעלה בעילוי א"ע וד"ל. ובמי נמלך שיהי' גמר שלימות המלוכה הוא ע"י האדם. כי וייצר ה' אלקי' את האדם עפר מן האדמה שהוא בחי' היותר אחרון בבריאה. אך הוא כלול באמת מכל המדריגות וכמ"ש נעשה אדם ופי' בזוה"ק שאמר לכל מדרי' דנבראים ונוצרי' ונעשים שיתנו כ"א חלק מכחם בו ויהי' הוא כלול מכולם. ויפח באפיו נ"ח ומאן דנפח מתוכי' נפח ור"ל שהוא המשכה שלא בדרך הפסק רק כמו שקצה א' הוא במשפיע המנפח וקצה השני במקבל שהנפיחה

נכנסת בו שהנ"ח שבא בתוך האדם הוא גילוי מלכותו העצמיית הבא שלא בדרך הפסקה (והיינו למטה שלא בדרך הפסק פרסא ולמעלה שלא בדרך צמצום מק"פ. רק שבא בתוך המק"פ ומבואר במק"א וד"ל) ומצד זה יבא ע"י האדם גילוי מלכותו העצמיי' ליש ודבר היותר אחרון במדרי' וכמ"ש בזה"ק ובמדרש שכשנברא האדם אמר שיר ה' מלך גאות לבש והמשיך אור המל' בנבראים במה שאמר להם באו נשתחוה וכו' וזהו נק' שימוש את קונו שמה שנבראו העולמו' ליש הכונה הוא לתקן שיומשך בהם בחי' מלכותו והאדם הוא המשמש ומביא אור המלוכה בפועל:, (ע"כ נמצא)